

ЛІЧЕ МИКИТА

„Душу тіло ми положим

ПАТЕТИЧНА МАСКАРАДА

Скупався я у ванні
Моєї самоти.
Щоб серце чисте, пані,
Вам в дарі принести.

Ах, смійтесь — ваше право!
Та серце — щедрий дар!
О, відхиліть ласково
Цнотливості вахляр!

Чом стягуєте брови?
Що ж більше я віддам?
Чи ж яблука любови
Не скуштувати нам?

Хоч залишіть мене ви
В карнет маленький свій,
Нехай цвіте рожеве
Тепло моїх надій!

Зрадлива Колюмбіно,
Дозволь, дозволь хоч раз
Обніти криноліну
Захованіх окрас!

Не відходіть! Ще слово!
Чи ж дармо я купав
Себе щодня, щеб знову
Мій щирій труд пропав?

О, серце, жалю грудко,
Який немитий світ!
...Я капелюхом смутку
Вклонився ій у слід.

БАБАИ

Ексклюз мі, перепрашаю,
Одне питання маю:
Де сині забава?
Де „Мальована кава?”
В Ньюарку, чи в Петерсоні,
В Нью Йорку, чи в Вашингтоні?..
У Філаделфії?.. Ви шур?..
А що то за каламбур:
Мальована кава?.. Чом не гербата?
Шане, не грайте вар’ята,
Я мимо важку справу:
Я йду сьогодні на забаву,
І не знаю
де п’ють

мальовану каву!

Де п’ють мальовану горілку — знаю:
На Балю Лікарів! — Бо де еліта,
Там літиться оковита!
Де лікер, там Ікер,
А де „смириївка”,
Там шукайте Понеділка.
Нині неділя?.. Пітерпрашаю!
До Риги від’їжджаю.

Папай

ЮВІЛЕЙНА ШПАЛЬТА

З нагоди десятого року видавання нашого журналу ми одержали чимало листів. Деякі писані в поважному, деякі в жартівливому тоні, а всі ширі та сердечні, за що і ми щиро дякуємо.

Дещо з того тут друкуємо, розуміється, у скороченні.

.... Особисто радію, що хоч як у скрутних фінансових обставинах приходилося Вам видавати журнал, однак Ви не злакомились на фонди різних приватних комітетів, а своїми власними фондами від читачів і передплатників вступили в 10-тий рік видавання „Лиса Микита”. Тільки завдяки цьому Ваш журнал мав змогу своєчасно давати відсіч наклепам імперіалістичної Москви та черносотенцям на український народ.

Я вірю, що наша еміграція вповні зрозуміє, яку вартість представляє собою „Лис Микита” та, з нагоди його десятилітнього існування, своїми передплатами і пожертвами скріпить фінансову видавничу базу, щоб редактор журналу зосцило присвятися видавничій праці, а не мусів заробітничати на хліб насущний деінде.”

Інж. В. Лагошняк.

.... Багато успіхів на майбутнє, бо робите справді добру роботу.”

Проф. Т. Мацьків.

.... виглядаю, коли поштар принесе новий номер. Шлябізую від дошки до дошки, і часом так регочуся, що малий внук прокидався зі сну. А як побачить, що в мене „Лис Микита”, то і собі смеється.

Дужем си сподобав всі малюнки. Та в американських казетах за такі штуки терії платили б купу таллрів! Але ми єнчий народ. Люблю Бабая, і Папал, і Ікера, і моого кулегу з рогатинської гімназії, Грицька Зозулю...

Ігор.

Редакція „Лиса Микита” дякує всім за добре слово. Гриць Зозуля просить передати панові Ігорові, що він помилувся „зедлуг особи”, бо Зозуля до таких високих шкіл не ходив і в Рогатині не був.

Дальші голоси наших Читачів помістимо в наступному числі.

З нагоди нашого „ювілею” прислали свої пожертви на Пресовий фонд:

Інж. В. Лагошняк — 5 дол., д-р

Р. Кічоровський — 5, І. Герчанівський — 5, М. Сухарський — 5, Р. Слободян — 4, В. П. Дучинський — 5, І. Журківський — 5, Всеч. о. М. Колодій — 2, Всеч. о. І. Гундяк — 2, проф. Т. Мацьків — 2, д-р І. Макарезич — 2, проф. Б. Загайкевич — 2, Б. Данилович — 2, Б. Дуляк — 2, М. Сірий — 2, д-р Я. Падох — 2, А. Блащук — 2, І. Каменецький — 2, О. Музичин — 2, Д. Хоман — 2, п-ні Марія Даниш — 2, і по 1 доларові: Т. Рожанковський, Ф. Сломачинський, Т. Починок, Т. Томків, Т. Баран, В. Суслак.

Всім ВШ. Жертводавцям щиро дякуємо.

Потішні діти

Які ж важенькі діти у книгах ростуть! Громадні дитинчата! Вага — чотирнадцять тонн! Іграшки їм треба неабиякі: вантажну машину і не показуй: не витримає, лусне!

Ви думаете, вигадки ми вигадаємо? Ні! Ось перед нами книга „Виховання дитини раннього віку в сім’ї”. Автор — Семиренко О. І. Редактор — Мостова Л. А., коректор Красовська О. В. Книгу видавло Державне медичне видавництво УРСР. А тираж який бабахнули — двісті тисяч!

Значить, переїдем до конкретного діла, до конкретних цифр. Розгортаємо книгу й зупиняємося на 30 сторінці. Спинаємо свій батьківський зір на таблиці „Показники розвитку дітей від 1 до 3 років”. У першій графі сказано, що вага однорічного хлопця буде 9,805 кілограмів, дворічного — 12,020 кілограмів, 2-х років і 9 місяців — 13,810 кілограмів...

Оце вага! Оце „ребйонки!”
(„Перець”, Київ.)

ДУМКИ

— Емігранти — це такі люди, що втратили все, крім рідної вимови чужих слів.

ДИТИЧНА ПРОСТОТА

Петрусь (який перший раз бачить поросся): — Мамусю, дивися: свинка говорить так, як тато спить!

БУЛО В КРАЩЕ

Робітник проходить в Москві через «Красну Площадь» і, зупинившись перед мавзолеєм Леніна, читає написане великими буквами гасло:

«Ленін вмер, але діло його живе!»

— Ех, Ленін, Ленін, — зідхає робітник, — краще, щоб ти зостався був живим, а діло твое вмерло...

ЯК БУЛО, А ЯК Є

Колись царі й королі сиділи сидьма по своїх столицях. Кожен тримався цулико трону і нікуди не рипався. Не тільки не виїжджали кудись на чужину, а й на свої власні волості. Царі добре знали, що Бога ніхто не видів і видіти не може, і тому ревно пильнували, щоб і їх мало хто бачив. Народжувалися покоління, зростали і вмирали, а царя не бачили. А тим більше цар царя. Хібащо зневіднацька нападав на нього і, запопавши в свої лабети, робив із ним, що сам хотів. А інакше ні. Про царів можна було казати: „Рекс регі максімум люпус ест”.

Ясна річ, що про якусь гостину одного царя в другого не могло нікому ані на ум спасти. Вовк до вовка в гості! То було б диво дивезне. Тільки один-єдиний раз перед тисячами років таке притрапилося. Я маю на увазі гостину Баб-Ел-Ман-Дебської цариці красуні Саби в Соломона Премудрого, в його столиці Єрусалимі. Святі книги жидівських письменників позідають, що цариця багато чула про велику мудрість Соломонову, а наслухавшись про неї, набралася напрасної охоти побачити того мудреця на власні очі.

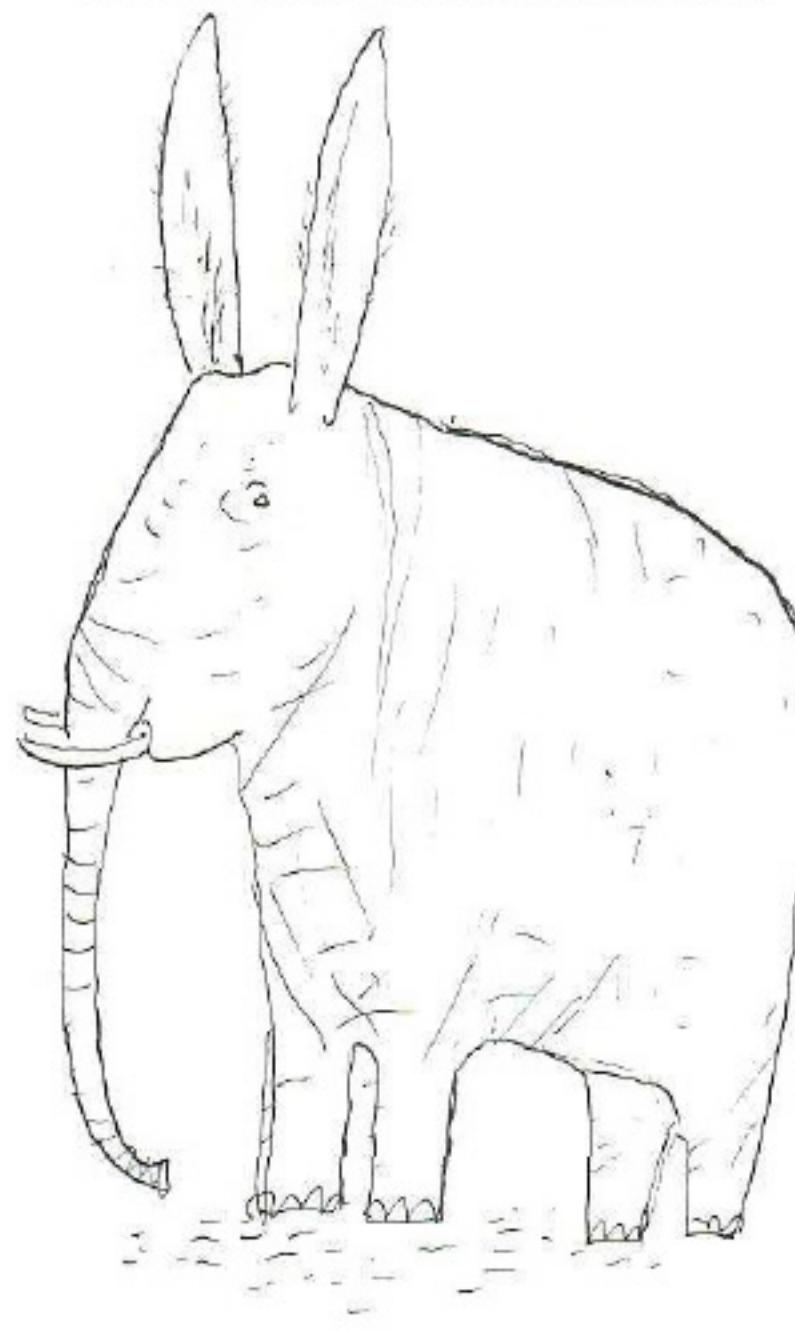
А що не мала такої сили, щоб піти на нього війною і силоміць приволокти до себе, бо Соломон був не тільки мудрий, але й великий могутній, то поїхала до нього сама, на-вдалу. Як бачимо, це була понад усяку міру відважна жінка. Довго не думаючи, сіла на верхоблюда і з такими самими одчайдухами, як вона, переїхала через незміренні піскозі пущі, перебіглася крізь нагальні піскові заметілі і таки добилася до Соломона!

І тут мала великий дипломатичний успіх. Про гнилі яйця не було ані мови. Так бодай подають згадані вище книги. Треба знати, що жидівські письменники були дуже скромні, малоглаголиві і писали більше на-притики. Крім того, тоді не було стільки папірусу, щоб багато розписуватися. Тому про докладні і автентичні подробиці Сабинової дипломатії та її успіхи довідусмоєшся щойно від теперішніх кінооператорів. Але ми будемо теж скромні і занотуємо тут тільки два факти. Перший: побачивши Сабу, Соломон до того захопився, що скомпонував слізну ліричну поему, де оспівав красуню

су жіночого тіла з найтоншими нюансами. Ця поема становить ще й досі недосяжний зразок поетичного мистецтва. Другий: усі Сабині нащадки аж до наших днів називають себе Соломоничами. Досить цих двох фактів, щоб мати право сказати про дипломатичні успіхи Саби: „Раз, та гардз”.

Так сталося один єдиний раз. А потім дозго нічого такого не було. Аж останні роки показали нам щось нове: владики держав запровадили моду їздити в гості один до одного, а звернувшись додому, хвалитись на всі заставки, що мали великий дипломатичний успіх. Оптимістичні підголоски цим дуже тішаться, а я сам не знаю, що робити, бо слово „успіх”, як бачу, не має тепер такого значення, що за цариці Саби, а що воно значить, не доберу розуму і не знаю, як мені на нього реагувати.

Найліпше на ці речі реагує один РІК ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

Ідеальний для „Свободи” кандидат на президента

Лежачий танець

(З програмки одної забави для молоді).

із тутешніх дипістів: він кукурікас. Цієї звички набувся, коли ще ходив у пластунах, і номінаційні збори приділили йому наймено „Пісень”. Це ім’я він узяв собі дуже до серця і навчився досконало кукурікати. Тож, коли його щось сильно зворушить, або здивує, чи коли він почус щось занадто дурне, то відразу, відрухово, не думаючи:

— Кукуріку! — і при цьому ще зробить когутячий реверанс: запоре по землі правою ногою.

Коли почув, що Хрущов приїхав до Вашингтону, — кукуріку!

Коли московські газети проголосили, що він мав великий дипломатичний успіх, — кукуріку!

Коли дозідався, що одна висока дама з московської амбасади у Вашингтоні вкрала в якісь крамниці букату м’яса, — кукуріку!

Коли присудили, що та дама недоторкальна, — кукуріку!

Здається, це найрозумівша форма реакції на дипломатичні успіхи наших днів.

Жарти-жартами, але успіхів лихого Микити Хрущова таки не можна рівняти до успіхів красуні Саби. Цей новітній красунь має форму класичного барила, а в тому барилі аж ніяк не можна розпізнати, де там верхнє віко, а де спіднє. Тим то ніодин із теперішніх Соломонів, навіть найбільше коекзистенційний, не може захопитися цією фігурою і скомпонувати на її честь якусь Пісню Пісень. Найкраще зробили б, якби навчилися кукурікати.

Сігмаро

Сорока на Плюсі

— У Вашингтоні говорять, що американці тому спізнилися з продукцією міжконтинентальних ракет, що зачасто молились за Україну.

— Редактор „Юкрейнен Віклі“ Володимир Душник плянує відкрити в своїй газеті, крім секції гри в круглі, ще й куток для покеристів.

— На Новий Рік со. Василіяни в Нью Йорку потішили своїх парохіян, що зараз по сплаті мільйонового довгу за школу, розпочнуть будову нової церкви.

— На „Мальованій канві“ у Філадельфії деякі місцеві мальари так замалювались, що вертаючись додому, заїхали до Нью Йорку.

— Організації Визвольного Фронту дуже активно взялися тепер за балі і забави, щоб надолужити занедбання під час двомісячної жалоби.

— Після вечерниць Дівізійників і Т-ва Броди-Лев заля Українського Народного Дому в Нью Йорку виглядала, як побоєвище під Бродами.

— У Філадельфії відбулась австро-угорська імпреза, а саме футбольний матч між віденською командою „Австрія“ і мадярсько-українським клубом „Тризуб“.

— Після виступу Ансамблю під проводом В. Шашаровського, що поставив ревю „Крутим карузелю далі“, виявилось, що ця карузеля була поломана.

— На останній конференції Об'єднання Українських Письменників „Слово“ винесено резолюцію, що Леонід Лиман повинен врешті зачати носити краватку.

— З реферату адвоката Волтера Стека виходить, що американські українці дістануть свого представника в Конгресі ЗДА аж після циганів.

— Голова Українського Лікарського Т-ва в Нью Йорку, д-р Юрій Кушнір, не має жадної опозиції, бо кожному, хто отворить рота, зараз вириває зуби.

ТАНЦЮВАЛА УКРАЇНА...

З нагоди Свята 22-го Січня сказав один праведний муж, читаючи передовицю „Свободи“:

— Америка молиться за Україну, а Україна собі танцює.

Цей праведний муж мав, очевидно, на думці не крайову Україну, а тутешню, американську. А танці відходять у нас, як казали колись у Льзові, на цілій регулятор! Ще здається, в жаднім карнавалі наші балі не мали такого розмаху і шику, таких масштабів. Чи це така реакція на недавню жалобу, чи може справді наближатися кінець світу, що народ так шаліє?.. Не знаю, не зідаю. В кожному разі зараз по Святі Державності наш ньюйоркський війт, п. Іван Винник, стрінувши мене під „Лисом Мікитою“, зазопів величним голосом:

— Слухайте, робіть щось, пишіть щось! Коліть мечем сатири! Бійте в дзвін тривоги!

— А що сталося? Горить Об'єднаний Комітет?

— Не Комітет горить, а ми прогоримо і вся наша справа зійде на пси, якщо бальові залі тріщатимуть від публіки, а на святочні академії прийдеться тягти патріотів воловодом! Ви тільки порівнайте — скільки людей було на Святі Державності, а скільки на Балю „Думки“, чи на Вечерницях ООСЧУ, чи на Спортзії Забаві?

Розуміється, порівняння не вийде в користь Святої Державності, це ясне. Сказавши по-спортомовому — святочні академії програють з балями й вечерницями „без води“. З того деякі діячі молодшої генерації роблять вже відновідні висновки, висуваючи, між іншим, ідею, чи не варто б відзначати важливі події з нашого національного календаря не у формі академій, а, власне, у формі забав?..

А підходять вони до цього питання, мовляв, з практичного боку: чи не

Хрушев загрозив Заходові фантастичною зброя

Львівська Богема

Докупи, то ми, бомбастично висловлюючись, дуже політична еміграція, що по-вовчому блискас білим, хоч і опротезиними, зубами, бо, мовляв, живемо в добі, що „жорстока, як вовчиця”. До речі, цю вовчицю видумав нам „страху ради” сам Донцов, в одній із львівських казарень, і ця вовчиця страшить нас по нинішній день.

Деталічно, взявшись з цеї еміграції кожного зокрема за шиворіть і добре придивившись, то вже багато із нас нагадує хіба ту беззубу бабусю, що то в одному старому дотепі, сповідаючись, виговорювала такі пристрасні гріхи, що від них сповідників реверенда малошо не почервоніла.

— Коли ж це все було?

— Яких сорок літ назад.

— Чого ж ви з того ще тепер сповідаєтесь?

— Во це — такі милі спомини...

У нас теж так: що не візьми читати, скрізь, усюди такі ж милі спомини.

Кожний тепер пише спомини.

Дехто вже друкує, дехто ще тільки пише, а решта збирається писати.

Це свого рода „боссий” дух нашого часу.

Недаром, коли Богдан Лучаківський, відомий лісовик-інженер, приїхав до Америки, то в ньюоркським порті чекав уже на нього приятель, теж лісовик, але поет, Ромко Купчинський, який сказав на привітання таке:

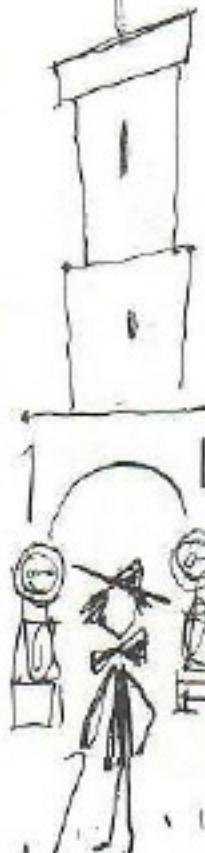
— Бодю, я вітаю тебе на лові Авраама!

Недаром теж і Русьо Лужницький отворив тепер свою шухляду.

Як композитор Людкевич

Однією з найбільш кольоротних фігур Львівської Богеми був композитор Станислав Людкевич, або „Сясьо”, як його всі називали. Пристійний, з чорним вусиком і великою, чорною краваткою, одей, хай йому там, у Львові, є нагоди ювілею, не заголосно гикнеться, великий сучасний композитор, у житті робив враження великої дитини. Оту дитячість немало теж підкресляла зм'ягчена до шепелявості вимова.

Як це вже згадував в одному епізоді Роман Купчинський у збір-

продавав годинник

нику „Львів”, Людкевич мав якісь дізні купецькі амбіції. Вірив, що має великий купецький хист і цінив його у собі може вище композиторського талану.

Багато було превеселих історій про його купецькі трансакції і я ще не раз до них повернуся, покищо пригадаю одну, для Людкевича дуже характеристичну.

Раз сидів він у каварні „Ріц” у товаристві д-ра Михайла Рудницького і Владзя Гірняка, рідного брата відомого актора Йосипа.

— Може хтось з панів купить годинник? — запропонував Людкевич.

— Ану, покажіть, — зацікавився Владзьо Гірняк.

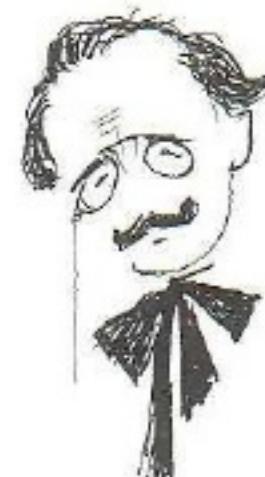
Людкевич витягнув годинника, Владзьо оглянув його і питав:

— Скільке хочете, докторе?

— Продам дуже дешево: двадцять п'ять злотих.

— Забагато!

Торг-у-торг згодилися на двад-

дять. Гірняк зитягас 15 злотих, подає Людкевичові і каже:

— Тут маєте п'ятнадцять злотих, а п'ять я вам був винен, отже ми квит.

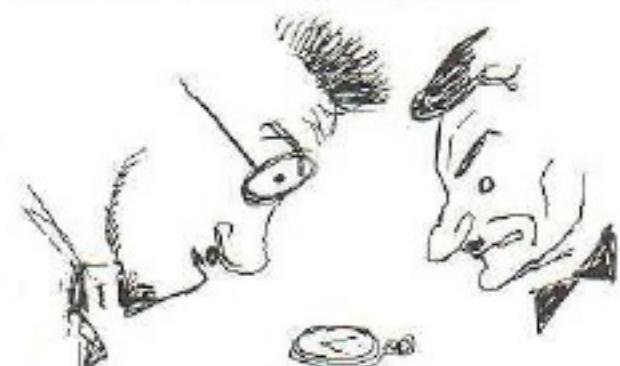
Композитор взяв гроши і глибоко задумався.

— Чекайте, чекайте, тут щось не так...

До розмови вмішився Михайло Рудницький.

— Та ж добре. Винен вам Гірняк п'ять злотих?

— Так, пане добродію! І вже давно повинен був віддати.

— Ото ж ясно, як сонце: п'ятнадцять він дас готівкою, а п'ять, був вам винен, то разом маєте двадцять. Штимус?

— Ага, так, так, — сказав Людкевич і склав гроши.

Але вдома дорахувався, що його „надули”. На другий день прийшов до каварні, де вже сидів за столиком В. Гірняк й посміхався усмішкою малого ямника, що підлурив старого лиса.

Людкевич, не знімаючи з голови капелюха, підійшов до столика, хвильку постояв мовчки і промовив тільки одне слово:

— Тьфу!

Потім відійшов і сів далеко, при іншому столику.

Котра година

Коли ви стрінулись з Іваном. Іванцем, то перші його слова були:

— Котра година?

Або: — Маєте папіроса, пане товаришу?

При чому „с” вимозляв твердо крізь зуби, що виходило, як „ш”:

Дивно, що цей дуже добрий мальп-баталіст студіював право. Але будучи в УСС-ах почав малювати і так якось „розминувся з фахом”.

Один львівський журналіст розповідав мені про Іванця таке:

„Сиджу собі якось в каварні „Де-ля-Пе” і щось пишу. При другому столику грають в шахи, а між т. зв. „кібіцами” сидить Іванець. Ралтом зривається, підходить до мене і питас:

— Пане товаришу, котра година?

— Четверта, — відповідаю.

— Дякую.

Іванець вернувся даліше кібіцувати. Та не минуло пізгодини, як знову зірвався з місця, підійшов до мене і спитав про годину. Я відповів йому котра, а він спокійно сів на своє місце. І так повторялося що півгодини, аж до вечера. Влінці підходить ще раз і питас:

— Котра година?

Я подивився на годинник і кажу:

— Восьма.

Іванець вхопився за голову:

— Що ви кажете? Неможливо! Та ж я маз бути в одному місці точно пів до шостої!

І побіг до гардероби по плащ. Найпікантніше в цьому було те, що Іванець носив завжди при собі свій власний годинник!

Папіроски теж...

ЕКО

ФІЛОСОФІЯ

Добре відомі подружні страждання Сократа. Проте, не зважаючи на них, він радить: — При всяких умовах одружуйся. Коли тобі трапиться добра жінка, ти будеш дуже щасливим, коли лиха — станеши філософом, а це добре для кожної людини.

Одного разу Джордж Бернард Шов, переглядаючи книжки у другорядному книжковому кіоску, натрапив на збірку власних п'ес. Книжка була колись надіслана приятелеві з написом: „З привітом — Джордж Бернард Шов”. Купивши книжку, Б. Шов надіслав на адресу приятеля з такою допискою: „З поновним привітом — Дж. В. Ш.”

Коли Сократа запитали, що краще — жентися чи лишатися самотньому, він відповів: „Лишіть кожному робити, як сам хоче, і хай потім сам жалкує”.

МИРА ДУРНОТИ

Бувають такі великі дурниці, що їх не всілі зробити один чоловік; до цього треба цілого народу.

ОСВІДЧЕННЯ

— Пане, ви замолодий, щоб житись з моєю дочкою. Вона має 26 літ, а ви?

— 21.

— То почекайте ще 5 літ, то матимете тоді бодай одинаково.

ПРАКТИЧНИЙ

— Твоя дружина дуже маленька! Чому ти одружився з такою малою?

— Бачиш, я вважаю, що жінки є для чоловіків конечним лихом. А якщо воно конечне, — то я старався вибрати якнайменше!

П'ЯНІ МІЖ СОБОЮ

— Це місяць чи сонце?

— Не знаю, я не тутешній.

ПАТРІОТИ

Песиміст: Я так звик до того, що України нема, що мені здається — так має бути.

Оптиміст: Я так вірю в Україну, що навіть не завважую, що її нема.

ПРИКАЗКИ

— Ох, як я дуже помилувся, — сказав молодий чоловік, дивлячися в дзеркало перед голенням.

— Я топлюся, — сказав лід, пригрітий сонцем.

— Не тратьте куме надії, спускайтесь на дно, — сказав один малаець своєму кумові, який зневірився, шукаючи протягом двох годин перлів на дні моря.

— Не плети дурниць, — сказав чоловік жінці, що плела серветку.

ГОРЕ „САТЕЛІТІВ”

Один дипломат сателітної держави до советського дипломата:

- Дайте нам позику!
- Не дамо!
- Дайте нам збіжжя...
- Не дамо!
- Дайте нам вугілля...
- Не дамо!
- Ну, то дайте нам спокій!
- Не дамо!

СВОБОДА

— Чому статую „Свободи” побудували на воді?

— Бо на землі немає свободи.

В КУПАЛЬНИ

Уже не першої молодості дама прибігає обурена до впорядчика купальні:

— Це нечуване нахабство! У моїй кабіні сидять якісь два незнакомі чоловіки. Нагайно, прошу, вигнати звідти одного.

— Мій дорогий, коли поберемося, буду з тобою ділити всі радощі і турботи...

— Але ж, моя мила, я не маю жодних турбот!...

— Так, але по шлюбі будеш мати...

ЗАЗДРІСНА ЖІНКА

— Сьогодні вночі мені снилося, що я був на балі.

— І що?

— І коли я оповів цей сон жінці, вона зробила мені аванттуру за те, що я по ночах кудись волочуся.

— Не слинь пальців, як рахуеш брудні гропі!

— Не ишодить: я вдягнув рукавички!

— Ти дужий, гарний хлопчик, Ігоре. Вачу, що очі маєш татові, а носик мамусі.

— А штані братові, — додає Ігор.

ЗРАДИВСЯ

— Якщо ти хочеш цілувати свою дружину, то не мусиш ставати якраз у вікні, так як вчора увечорі!

— Даруй, але вчора увечорі мене зовсім не було вдома!..

З ЯПОНСЬКОЇ МУДРОСТІ

— Нема такого дерева в лісі, яке родило б варений риж.

*

— Прокажені завидують тим, що мають звичайні рані.

*

— Зуби чоловіка кусають часом його власний язик.

Самообслуга

Жінка до чоловіка, що відходить до клубу на засідання:

— А коло дверей лишаю тобі макогона.

— Навіщо?

— Маєш сам себе вибить, коли пізно прийдеш додому.

Телеграма

Один американський актор, що розвівся з моладенькою акторкою, дістав одного дня від неї таку телеграму:

„Мій дорогий, я вийшла заміж за Твого батька! Міцно цілую, Твоя Мамуся.”

Самокритика

— Скажіть, пане-авторе, скільки у вашій п'есі осіб?

— Напевно менше, як буде на премієрі, якщо її поставите.

Наші діти

— Скажи, Івасю, до чого служать нам ноги?

— Одна натискає на газ, друга на гальму.

Що „Лис” запримітив

Кожного разу, коли на святочній академії хор співав „Ще не вмерла”, як приде до слів:

„Душу тіло ми положим За нашу свободу, —” редактор щоденника „Свобода” з почуттям гордості усміхається.

Теж ювілей

— Чого в Тепленьких так весело?

— Обходять ювілей придбання першого авта.

У крамниці

— Дайте мені один ярд матерії на убрання.

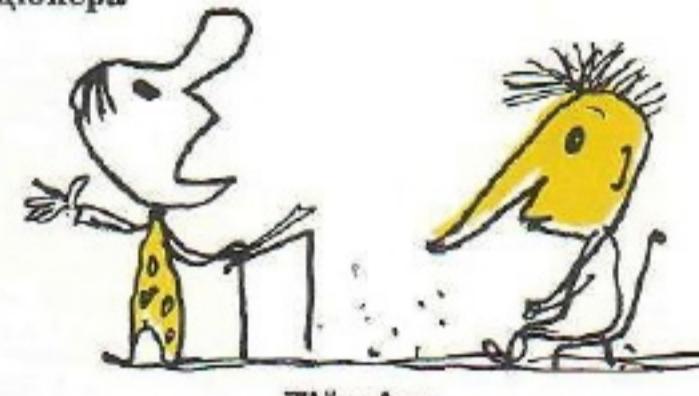
— Один ярд замало на убрання. Ви людина ростом висока.

— Так, але дома я дуже маленький.

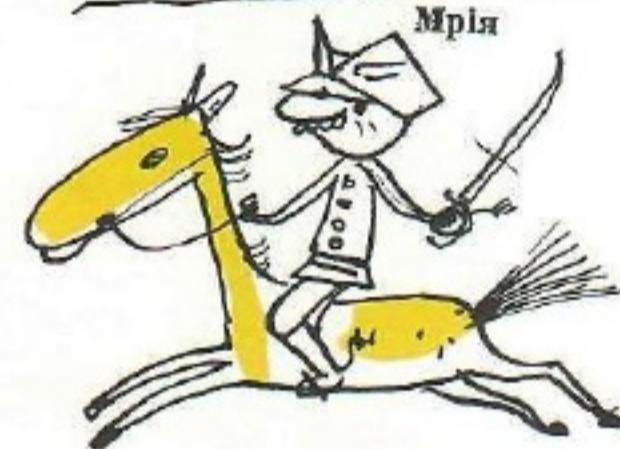
МРІЇ І ДІЙСНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ

Революціонера

Промовця

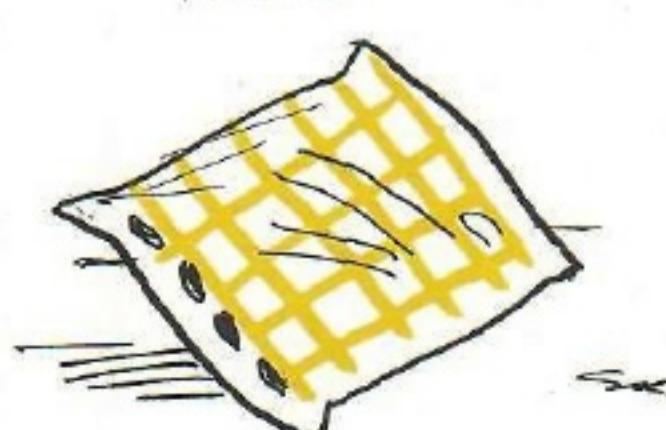
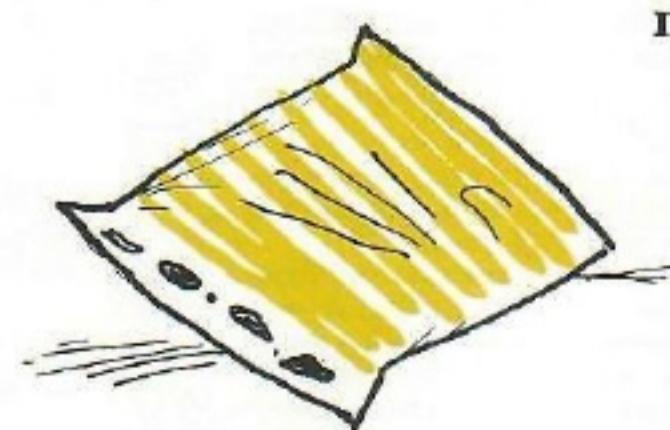
Комбатанта

Угавериста

Політика

Мрія

Президента УНРади

Дійсність

“THE FOX”

Editor Edward Kozak

Address: “The Fox”

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476